

XXVI. évfolyam, 3. szám

Ára 3,00 lej

2025. MÁRCIUS

Mihály Dénes polgármester úr beszéde, amely elhangzott a március 15-ei ünnepségen:

Tisztelt meghívottaink, vendégeink! Plébános úr!

Kedves ünneplő falustársak! Kedves gyerekek, fiatalok!

Március 15-e egyik olyan nemzeti ünnepünk, amely évszázadok távlatából is üzen hőseivel, eseményeivel, azokkal a célokkal, amelyeknek megvalósulása azóta is kérdés, azóta is igény. Az a 12 pont, amely megfogalmazódott 1848. március 15-én, már nem fedi a XXI. század realitásán alapuló elvárásokat, ám a magyarságunk története alatt hol egyik, hol másik sarkalatos pont a 12-ből megvalósult, és sajnos mindig akadt olyan társadalmi rend is a történelmünk folyamán, amely igyekezett minden pontban elveszítetni bennünket.

Valószínűleg ilyen mély események vezettek arra valakiket, hogy kimondják: ami nem öl meg, az megerősít. Nos, mi ebből élünk, összezáruk akkor, amikor létünk forog kockán, ami egy oldalra állítja azokat is, akik nem feltétlenül vallják egymás nézeteit.

Március 15. a fiatalság győzelme egy rendszer elnyomása fölött, a máig kisugárzó üzenete pedig az, hogy bízzunk a fiataljainkban, hogy amit gondolnak a világról, az jó, ahogy élnek és élni akarnak, az elégedetté, sikeressé teszi őket, és képesek lesznek egy olyan magyar társadalmat megőrizni, esetleg építeni, amely életképes és hosszútávú. Néha hatalmas türelem kell, bátorság, kivárni, míg beérnek céljaink. Ehhez pedig mindenképpen kell egymás megbecsülése, különbözőségeinkben keresni a közöset, azokat a kapcsolódási pontokat, amelyek mentén igazi erős közösség maradhatunk.

A mi feladatunk az, hogy elég erős háttérrel legyünk a fiataljainknak ahhoz, hogy megtehessék azt, amiben hisznek, és amely feljogosít minket arra, hogy elhiggyük: Lovétén igenis jó magyarnak lenni!

Légy jóban magaddal!

Az ember élete egy folyamatos küzdelem önmagával. Az önbecsülés vagy annak hiánya döntően befolyásolja, meghatározza a bennünk és a kapcsolatainkban végbemenő eseményeket. Gyakran egyedül kell megküzdenünk a belső démonainkkal, a múltbeli hibáinkkal és a jövőbeli féltelmekkel. Ezek a csaták sokszor fájdalmasak és megviselőek, de fontos, hogy megtanuljunk együtt érezni önmagunkkal. Azt is mondhatnánk, hogy a személyes életútnak az a kulcsa, hogy az addig begyűjtött szenvedéseinkre és sebzettségeinkre milyen választ adunk, és azokban milyen értelmet találunk. Aki kevesebb sebet, kevésbé terhes negatív örökséget kapott, annak általában nagyobb a szabadsága, hogy a növekedésre figyeljen.

Fontos, hogy megtanuljuk szeretni önmagunkat a hibáinkkal és gyengeségeinkkel együtt. Senki sem tökéletes, és hibázni is csak emberi dolog. Ha elbuktunk valamiben, ne ítélkezzünk magunk felett, hanem tanuljunk a hibából, és törekedjünk arra, hogy jóvátegyünk azt, amit elrontottunk. Miközben valaki egyre jobban magára talál, és következetesen a saját életútját járja, több embernek lesz javára.

Az embernek sohasem késő jobb emberré válnia. Mindig lehet változni és javítani a tetteinken, csak el kell határoznunk magunkat, és tennünk kell érte. Fontos azonban, hogy ezt ítélkezés nélkül tegyük. Ne bántsd magad, ne szégyellj a hibáidat, hanem tanulj belőlük, és lépj tovább.

Jézus olyan egyszerű dolgokat fogalmaz meg, hogy: ne azért bocsáss meg, mert a másik bocsánatot kér, vagy mert nem is követett el akkora bűnt, vagy mert érdekeid fűződnek hozzá, vagy mert akkor szeretni fog a környezeted...hanem azért, mert egy nyílt rendszer része vagy, és az Isten is megbocsát neked - sokkal több esetben, mint ahányszor neked kell megbocsátanod másoknak.

Tehát legyünk jóban önmagunkkal, és bánjunk önmagunkkal olyan szeretettel és elfogadással, amilyenel mások felé szoktunk. Csak így leszünk képesek igazán boldogok lenni és hiteles életet élni. Ne feledjük, hogy az egyik legfontosabb kapcsolat az, amit saját magunkkal ápolunk, és ezt érdemes nevelni és ápolni. Egyszer csak rájövünk, hogy lenyűgöző szabadság lakik bennünk.

András Emilia óvó néni

Jól zendítettük népdalainkat

Sokszor elgondolkodok azon, hogy a hosszú farsang, mint amilyen az idén is volt, rejt magában néhány csalétket, vagyis az utána következő ünnepek mintha szorosan egymást követnék, és közelebb kerülnének egymáshoz. Na de a tények: ha március 1-én Nősemer bálban mulattunk, március 8-án indult a "lövétei család" a XXVII. Népdalvetélkedőre Szentegyházfaluba. Hála a jó Istennek, hogy vannak még olyan népdalszeretők, akik időt, fáradságot nem nézve képviselik szülőfalunk családját egy olyan rendezvényen, amelyen 27-szer sikerült tisztességesen megjelenni, helytállni és gyarapítani népdaltudásunkat. Elgondolkoztam, hogy kilenc törpedalos könyv jelent meg idáig, ez közel 400 népdalt tartalmaz, és, ha még hozzáadjuk a CD felvételeket, gyönyörű népdalcsoportnak, népdalgyűjteménynek lehetünk birtokában, amelyhez mi is hozzájárultunk népdalainkkal.

Az idén a lövétei család 23 családtagot számlált, 11 éves kortól a 86 éves szépkorig. Hat versenyzőnk mérettette meg magát népdaléneklésből, és higgyék

el, mindenkire büszkék lehetünk, ezért csak annyit jegyzünk meg, hogy egy dicsérlettel, egy II. díjjal és egy örökifjú 86 évesnek járó, jól megérdemelt díjjal gyarapodtunk.

A lövétei családról pedig úgy nyilatkozott az elbíráló bizottság, hogy szépen hangzott a fiatalokkal megtűzdelt, mosolygós arcú népdalszeretők éneke, vagyis jól zendítettük a közös énekeket.

Egy kellemes napot zárhattunk, hazainduláskor így köszöntünk el egymástól: ne felejtjük el, holnap (vasárnap) próba, hiszen a következő hétvége március 15-e.

Köszönjük mindazoknak, akik e két hétvégét széppé, ünnepélyessé tették Istentől kapott hangjukkal, és azt kívánjuk mindenkinek, hogy, ha rossz szó akarná elhagyni ajkunkat, inkább gyűjtsunk rá egy szép lövétei népdalra, hátha a Teremtő a népdalra fog figyelni, és nem veszi észre a rosszat, amit akartunk mondani.

Lázár Béla

Fotó: fili.ro

Iskolai hírek

A hétvége több versenyt is tartogatott az elemi osztályosoknak. Egyikük az anyanyelvi felkészültséget célozta meg, a Kőrösi Csoma Sándor Anyanyelvi Vetélkedő névre hallgató megmérettetés, amely versenyt a székelyudvarhelyi Református Gimnáziumban szerveztek meg. A versenyre azok az iskolák kaptak meghívást, ahol a negyedikesek a Napsugár gyereklap Szólj, szám! rovatát lelkesen, hónapról hónapra megoldják, és beküldik a szerkesztőségbe.

Mi így tettünk. Csapatunk három negyedikes tanulóbból állt: Sata Ágota, Mihály Luca és Györgylőrincz Botond. Anyanyelvi tesztlapokat oldottak meg, de még felolvasóverseny is része volt a vetélkedésnek.

Méltón helytálltunk, és jó élményekkel térhettünk haza.

Mag Ottília

Fotó: Mag Ottília

Fekete István

Nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság, és veled van az Isten

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban, és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

- Mondd, kisfiam... És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt, és én mondtam az imát, és gyöngye gyermeki képzelettemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később - a diákevek kamaszos rohanásában - az ima a templomot jelentette, ahol elcsitultak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek, és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet.

Ekkor már nem könyvből imádkoztam, és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak, és csak az én örömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés, és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt, harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggódást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

Ó, milyen kicsik, és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek, és csak itt döbbsentek rá, hogy az igazi kiállás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben - és imádságban akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiasság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szégyen, az elesettség, szegénység, járvány, és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni, és nem szégyellték már a férfiak sem - egy-egy "szóra" - befordulni a templomba.

Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket, és megtanulták, hogy egyetlen félelem örökös csak - nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálra ítéltség posványából.

Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak süvöltése, mert halkán szólni kezdtek a kassai harangok, és meghallhatták az egész világon, amikor a dómban a magyarok Te Deumot imádkoztak.

Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima. És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádja a lencsefőzeléket, imádja a karóráját, imádja a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elköpött lassan, mint a kocsmaüző.

Mindenki "imád" mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... meg-szentségtelenítve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, a tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek, és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság, és veled van az Isten.

Forrás: Új Ember

Víz Világnapja

Napjainkban szinte mindennek van világnapja. Céljuk többféle lehet, például: hogy felhívják a figyelmet egy adott problémára, ami az egész emberiséget érinti; hogy tájékoztassanak egy-egy témáról; a világnapok közt helyet kapnak olyan ügyek is, amikről egyébként kevesebb szó esik, és érdemesnek tartják róla beszélni; továbbá ezek a figyelemfelkeltő napok alkalmasak arra is, hogy az embereket érzékenyítse mások helyzetével szemben; és még lehetne folytatni a sort.

Egy ilyen kiemelt nap a Víz Világnapja, amelyet március 22-én tartunk, amikor is a víz fontosságára emlékezhetünk. Néha olyan természetesen vesszük a víz meglétét, hogy képesek vagyunk megfedkezni a felbecsülhetetlen értékéről és véges voltáról. A Föld felszínének kétharmadánál is nagyobb részét víz borítja, de ebből az emberiség számára felhasználható vízkészlet nagyon elenyésző. Sajnos, a meleg nyári napokon (és nemcsak), már mi is érezzük, tapasztaljuk, hogy a meglévő forrásaink olykor-olykor nem tudják kiszolgálni a megnövekedett vízfogyasztási igényeinket. Érdemes ezen elgondolkodni, és megtenni mindent, ami tőlünk telhetik, hogy megőrizzük és fenntartsuk tiszta vizeinket.

"Víz! Se ízéd nincs, se színed, se zamatod, nem lehet meghatározni téged, megízlelnék, anélkül, hogy megismernének. Nem szükséges vagy az életben: maga az élet vagy." Antoine de Saint-Exupéry

A víz fontos

A víz fontos,
ne szennyezd folyton!
A vizet szeretni kell,
reméljük, soha nem fog el.

Sata Ágota, IV. osztály
(a verse a Víz Világnapja
alkalmából íródott)

A boldogságról

Hiszek a boldogságban.

A boldogságnak minden fajtájában.

A kirobbanó életörömben, ami egy percig se tart,
de átmossa véremet erővel, tűzzel és repüléssel,
fölemel önmagam szerepei fölé,
s megismerkedtet valódi lényemmel.

És hiszek a csendes, szelíd boldogságban,
amiért dolgozni is kell,
följutni egy hegyre, és ott sóhajtva megpihenni,
szándékkal körülnézni s azt mondani, lám
vannak hegyek, s föl lehet rájuk jutni
és itt fönn megpihenni, remek.

Hiszem, hogy a boldogság ajándék,
de csak akkor kaphatom meg,
ha mozdítom kezem.

S hogy mozdítom-e, arról sokszor
nekem magamnak jó előre
dönteni kell.

Ilyen gyönyörűen fogalmaz Barcza Katalin mese-
terápiás szakember a fenti versében, ami a **boldogság
világnapja (március 20.)** kapcsán ragadta meg a fi-
gyelmemet. E jeles nap célja felhívni a figyelmet a
boldog és értelmes élet lehetőségére, amely tanulható
és gyakorolható; emellett arra emlékeztet minket,
hogy a boldogság nem csupán egy érzés, hanem egy
állapot, amelynek elérésére mindannyian törekedhe-
tünk. Maga a fogalom sokrétű és szubjektív. Míg
egyesek a sikerhez, mások a szeretethez vagy a kö-
zösségi kapcsolatokhoz kötik, a gyermekek esetében
a boldogság leginkább a játékban, a felfedezésben és
a tanulásban rejlik, illetve abban, hogy biztonságban
érzik és szabadon kifejezhetik magukat, vagyis élvez-
hetik a körülöttük lévő világot.

Felnőttként talán néha elfeledkezünk arról, hogy a
boldogság megélése mennyire fontos a kisgyermeke-
ink számára is. Az óvodáskorban megtapasztalt öröm
alapvetően meghatározza fejlődésüket, érzelmi álla-
potukat és társas kapcsolataikat, hiszen ekkor a gye-
rekek játékosan tanulnak, barátokat szereznek, és fel-
fedezik saját képességeiket. A szabad játék során
ugyanakkor nemcsak szórakoznak, hanem szociális
készségeiket is fejlesztik, mint például az együttmű-
ködést, a konfliktuskezelést vagy az empátiát.

A boldogság világnapja remek alkalom lehet arra
is, hogy elgondolkodjunk és tudatosítsuk, hogy mit
tehetünk a gyermekeink kiegyensúlyozott fejlődésé-
ért. Szülőként és nagyszülőként (de óvónőként is)
fontos, hogy aktívan részt vegyünk az óvodásaink
életében, hogy támogassuk őket, meséljünk nekik,
szervezzünk közös játékokat, biztosítsunk számukra
szeretetteljes otthoni (óvodai) környezetet, közös él-
ményeket! Ne feledjük, hogy a boldogság nemcsak
cél, hanem egy út is, amelyet közösen járhatunk be!
Tegyük meg mindent, hogy ezt a csodálatos érzést

minél gyakrabban átélhessük! Akár az alábbi mese
által, melyet a gyerekek esti rutinjába is becsempész-
hetünk, vagy egyszerűen csak magunkat örvendeztet-
jük meg vele. Sok boldogságot! ☺

A kék madár meséje (Maurice Maeterlinck belga
drámaíró nyomán)

Valahol a Mocorgó hegyen túl, de még a Borzas
réten is túl, ott, ahol mesebeli virágok illatoznak, ott
áll egy vén fa. Amikor a lombja alatt üldögéltem, ő
suttogta ezt a mesét.

Volt egyszer egy különlegesen szép madárka. Ap-
rócska termete ellenére olyan gyönyörű volt, hogy,
aki meglátta, alig tudta levenni róla a szemét. Tolla
kék, mint a tenger, a feje búbján egy sötétebb, csillo-
gó tollbóbita ékeskedett. Hangja édes volt és nyugta-
tó. Aki megpillantotta, annak arca felderült, bánata
elszállt, jókedv, boldogság és elégedettség költözött a
szívébe. El is nevezték a boldogság kék madarának.
Szabadon repkedett, trillázott mindenki örömére. Na-
gyon kedvelték az emberek, ezért gyakran ellátogat-
tak a Csobogó-patakhoz, ahol élt.

Történt egyszer, hogy egy gazdag uraság elhatá-
rozta, hogy megkaparintja ezt a kis csicsergőt. Azt
akarta, hogy csak neki daloljon, csak ő érezze azt a
boldogságot, amit a madárka éneke és látványa nyújt.
Sok pénzt adott az egyik inasának azért, hogy elfogja
az értékes égi vándort, és hozza el neki.

A szolgálja addig-addig keresgélte, amíg rá nem lelt.
Magocsát szórt a földre, azzal csalogatta magához a
kis csiripelőt. A kék madár óvatlan volt, leereszke-
dett, de jaj, a szolga egy hálót dobott rá, s akárhogy
vergődött, sehogy sem tudott kiszabadulni a fogság-
ból. Hej, megörült az uraság, amikor meglátta a cso-
dás kis tollast! Azonnal díszes aranykalitkába zárta.
Alig várta, hogy a madárka dalra fakadjon, de bizony
hasztalan, mert az csak szomorkodott, búsan lógatta
fejét. Hiába volt a pompás kalitka! Nem repülhetett
kedvére, nem hallgathatta a patak csobogását, nem
érezhette a szellő simogatását. Nem láthatta azt a vi-
déket, ahol eddig vidáman, szabadon élt, a mosolygó
emberek arcát, akik derűsen hallgatták dalolását.
Telt-múlt az idő, de csak búslakodott, és csöndben ült
a fogságban. Vitetett neki az úr mindenféle finomsá-
got, selyem, bársony takarót, a kék madárka azonban
néma maradt.

Élt a gonosz uraságnál egy szolgálólány. Jószívű,
kedves teremtes volt. Minden reggel beosont abba a
szobába, ahol a kis foglyot tartották. Suttogott neki,
ujjára vízcseppet tett, úgy itatta. Láttá, hogy napról
napra csak sorvad a kék madár. Gondolt egyet, kitárta
a kalitka ajtaját. A kis rab azonban annyira le volt
gyengülve, hogy nem tudott repülni. Ekkor megfog-
ta, kötőjébe tette, és elvitte egyenesen a Csobogó-pa-
tak partjára. Ott a kis madárka megérezte a nap és a
szél simogatását, meghallotta a patak hívogató zené-
jét. A lányka magokkal megetette, patakvízzel meg-
itatta. Egyre jobban érezte magát. Egyszer csak hal-
kan énekelni kezdett. Felrepült egy magas fára, és így
szólt:

folytatás az 5. oldalon

folytatás a 4. oldalról

- Kedves leányka! Köszönöm, hogy megmentettél! Elköltözöm messze, oda, ahol az irigység, gonoszság elkerül.

- De mi lesz velem és azokkal, akiket boldoggá tettél a dalaiddal, a szépségeddel? - kérdezte.

- Velük, veled leszek, a szívetekben, a lelketekben.

Ott leszek minden mosolyban, jócselekedetben, ölelésben, kedves szóban, a legkisebb ajándékban is. Azonban elrepülök azoktól, akik irigykedve figyelik mások örömét, sikerét, vagy rosszat tesznek, vagy ártani akarnak társaiknak. Mindenkié lehetek, de csak akkor, ha szívük jó szándékkal, szeretettel van tele. Tudd meg, hogy ezentúl a kék madár maga a boldogság, kalitkája pedig az emberi szív. - Azzal elrepült.

Eddig tart a mese. Vajon a mi szívünkben ott lakik a boldogság kék madara?

Török- Lázár Anna, óvónő

Fotók: Török-Lázár Anna

MIT KÍVÁN A (MAGYAR) GYERMEK, AKI SZORONG?

12 pontban — 2025- ben

Biztonságot – Egy kisgyermek számára a legfontosabb, hogy érezze: biztonságban van. Ha a világ kiszámíthatatlannak és félelmetesnek tűnik, nő a szorongása.

1

Megértést – Nem „hisztizik”, nem „rosszgyerek”, hanem fél. A szorongás nem szeszély, hanem belső küzdelem.

2

Elfogadást – A „Ne félj!” nem segít. A „Látom, hogy félsz, és itt vagyok veled” igen.

3

Kis lépéseket – A félelmeket nem lehet egyik napról a másikra legyőzni. Türelemmel és fokozatosan lehet őket csökkenteni.

4

Érzelmi mintát – Ha a szülő is szorong, a gyermek ezt lemásolja. A nyugodt, elfogadó szülői reakciók csökkentik a gyermeki félelmeket.

5

Játékot – A feszültség feldolgozásának természetes módja a játék. A szerepjátékok, mesék és mozgásos játékok segítenek oldani a szorongást.

6

Érintést és közelséget – Egy ölelés, egy megsimogatott hát, egy nyugodt, meleg kéz rengeteget segíthet.

7

Kevesebb elvárást – Nem minden gyerek szeret hangosan szerepelni, azonnal válaszolni, vagy magabiztosan kiállni. Engedjük, hogy a saját tempójában fejlődjön!

8

Bátorítást – Nem azt, hogy „nincs mitől félned”, hanem azt, hogy „bátran próbáld meg, itt vagyok veled”.

9

Nyugodt, kiszámítható környezetet – A káosz, a túl sok inger, a bizonytalanság fokozza a félelmeket. A nyugalom és a rutin viszont csökkenti őket.

10

Eszközöket a szorongás kezelésére – Légzőgyakorlatok, mozgás, vizuális segédletek – sokféle módszer van, ami segíthet, ha a gyermek szorong.

11

Szülőt, aki tudja, mit tegyen – A szorongás nem múlik el magától. Ahhoz, hogy a gyermeked valóban megnyugodjon és hosszú távon is magabiztosabbá váljon, tudatosan kell segítened őt.

12

Összeállította: Török- Lázár Anna
SÁROSDI VIRÁG (SKILLO.HU) 12 PONTOS LISTÁJA ALAPJÁN

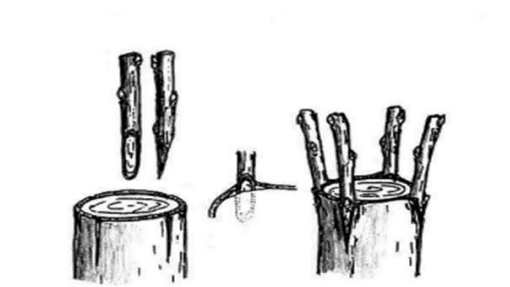
Kiegészítés a
januári lapszámban megjelent
A gyümölcsfák oltása
című cikkünkhöz

Héjaláoltás

Hasítékoltás

Átoltás

Hibaigazítás: a cikkben a második bekezdésnél: az oltóvesszőket nem a téli fagyok beállta után, hanem **a téli fagyok megszűnése** után szedjük.

Szabó Dániel

Középajta, 2025. III. 17.

Kedves Kiáltóm!

Sok minden történik velünk életünkben. Sok-sok ostobaság is bevegyül a cselekedeteink közé. Huszonévesen már alaposabban átgondoljuk, hogy mit, miért teszünk.

Ha a rendtartó fegyelmi nincs a helyén, bekövetkezik egy olyan szégyellnivaló, mint ami most következik:

Szeptemberben iskolakezdés előtt Székelyudvarhelyen voltunk, utasításokat meghallgatni. Lekéstem az egyetlen járatot. Eszembe jutott, hogy az idősebb lövéteiek gyalogosan jártak Udvarhelyre, ha ismerték a Láz-Cekend csapást. Nem sokat gondolkodtam, nekiindultam. Mikor a város már jól mögöttem volt, irányt vettem, s gyerünk. Jó órányi gyaloglás után megálltam, mert előttem erdősáv jelentkezett. Számba vettem magam. Ünnepi lenge öltözet, a zsebemben három szivar, egy ceruzahegyző, bicska és zsebkendő.

Tudtam, hogy az erdőben árok is van, ehhez keményebb botot kerestem, s nyomás tovább. A sejtett árok nemsokára utamban állt. Azt kikerülni nem lehetett. Félelmetesen veszedelmes volt, meredek. A csend ijesztő, a homály egyre nő. Leérek az árok fenekére. Megállok, kicsit körülnézek, hallgatózom. Semmi, csak a szív dobogása még a fülem hegyén is. Most eszmélek rá, hogy félek. Nincs megállás, innen ki kell mászni! Nehezebb, de biztonságosabb fölfelé, mint lefelé. Felérek, megállok. Orrom hegyén cseppek, de nem a fáradtságtól, a félelemtől.

Gyerünk tovább! Nemsokára ismét erdősáv. Csak éppen olyan mély árok legyen benne, mint a másik. Már jó mélyen bent járok az erdőben, mikor mintha koppantást észlelnék. Zaj nélkül haladok, hogy jobban halljak. Kutyavakkantás is hallatszik. Az észlelt hangok felé irányulva haladok tovább. Elérem a tűzrevalót gyűjtögető erdőlőt:

- Adjon Isten jó napot, bácsi! - Adjon Isten, fiam! Nem valami jól nézel ki. A rövid beszélgetés után elbúcsúztam, és most már bizakodóbban lépkedve haladgattam a mutatott irányban. Mikor megtudta, hova megyek, azt mondta: - No, az még odébb van, de mire sötét lesz, odaérsz.

A megvigasztaló beszélgetés a gyűjtögető bácsival a Nagy-Homoród közelében, Keményfalva és Abásfalva között történt. Jó sötét este volt már, amikor Lövete felé értem. Amihelyt megláttam a mécsesek sárgás-piros pillogását, olyan öröm szállt rám, ami felülmúlta a szabaddá lett népek örömét, mikor meglátták Iljics lámpáinak fényét.

Simon Áron

Aki mer, az nyer!

Nagyon is igaz ez a mondás. Ma a miénk valami, de már holnap teljesen illetéktelen kezekbe kerül, ha nem vagy résen. Dióhéjban amiről írni szeretnék néhány sort: hogyan működik a telekkönyvezés itt Lövétén. Mint tudjuk, nagyon sok a rendezetlen telek. Néhány évvel ezelőtt mi is próbálkoztunk a problémánkat megoldani, de sajnos kiderült, a szomszéd "ügyesebb" lévén megelőzött minket, sőt még másokat is. A törvényekre fittyet hányva, a szabálytalanságok tömkelegét elkövetve sikerült előre haladnia. De milyen lelkiismerettel, azt nem tudom, egy bizonyos, hogy ez a szó nem ismeretes számára, hiányzik a szótárából.

A területet a szülőktől, nagyszülőktől örököltük, ami most már más ölébe hull, teljesen jogtalanul. Ma-

napság a föld nem kell senkinek, de nem lehet tudni, mit hoz a jövő. Éppen ezért is ragaszkodunk szigorúan a miénkhez, harcolunk érte.

Ezeket a sorokat csupán azért írom, hogy okuljanak a mi esetünkből. Legyen résen mindenki, vigyázzanak javaikra, amíg nem késő, szem előtt tartva azt a mondást: a másé nem kell, de az enyémet se vegye el senki!

Meggyőződése, hogy a bajban senki, de senki nem segít, egyedül az Isten.

Nagyon reméljük, megjön az esze az ilyen gondolkodású embernek, felhagy azzal a mentalitással, hogy mások javait összegyűjtve próbál meggazdagodni.

Lázár Éva

25 éves a Kurutty

Iskolánk azt a megtisztelő feladatot vállalta, hogy megszervezi a 25 éves Kurutty interdiszciplináris vetélkedő körzeti szakaszát szombaton, éppen a Víz Világnapján.

Öt csapatot láttunk vendégül, ez kiegészült a mi két kis csapatunkkal, akik közül egyik a Kákvirág, másik a Senye-hegye nevet kapta. A csapatok összeállítását 25 éve ugyanúgy alkotjuk meg: képviselteti magát minden korosztály, aki az I-IV osztályban jár. A versenyszámok nagyon széles palettán mozognak a matematikától az anyanyelven át egész az idegen nyelvig, ezeket megfűszerezi egy kis tudomány, művészetek és ügyességi próba. A 25 év alatt iskolánk számos évben indított csapatot a versenyre, aki vett már részt rajta, az tudja, hogy hatalmas munka, elhivatottság igényeltetik a sikerért, de nem panaszkodhatunk, mert a két lövétei csapat 2., illetve 3. lett a képzeletbeli rangsorban.

Köszönjük a lövétei tanítóknak a szervezést, a kolléganőknek a zsűriben való munkát, és nem kevésbé Zsófinak és Manyikának a sok-sok finom fánkot.

Nem utolsósorban köszönjük a szülőknek a támogatást, érdeklődést, nagy örömmel töltött el bennünket, hogy jelenlétükkel biztosítottak arról, hogy jó kezekben tudják gyerekeiket.

Köszönjük a Lövétei Közbirtokosság nagylelkűségét, aki a Lövétei Szülők Egyesületén keresztül segíti az iskolai és iskolán kívüli tevékenységek anyagi támogatását.

Török Enikő

Fotó: Török Enikő

Fotó: Mag Otília

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

A Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. támogatásával a Lövétei Szülők Egyesülete által lehetőségünk volt a Székely Mózes Általános Iskola eszköztárának bővítésére.

Elsődleges cél a falusi gyermekek életminőségének javítása olyan eszközök beszerzésével, amely hiánypótló a vidéki lét infrastruktúrájából adódóan. Szerveztünk, melyet a közösségünk iskolájának pedagógusai és a gyerekek szülei alapítottak, az iskolán kívüli tevékenységeket, valamint az iskolai tevékenységet hivatott elősegíteni programok, pályázatok megvalósításával. Jelen projekt olyan eszközök beszerzésére fókuszál, melyek a gyerekek fejlődéséhez járulnak hozzá.

Március első iskolai napján ezekkel az újonnan beszerzett fejlesztő játékokkal, taneszközökkel, szemléltető eszközökkel, társasjátékokkal, hangszerekkel vár-

tuk a lövétei iskolásokat, tanítóikat. Olyan hiánypótló eszköztárat sikerült beszerezni, amelyekkel reményeink szerint árnyaltabbá, könnyebbé, szebbé és sikerebbé válik egy-egy iskolai napunk, rendezvényeink, iskolai és iskolán kívüli tevékenységeink egyaránt. A program a 2024. évi Nemzeti Együttműködő program keretén belül valósult meg.

ANYAKÖNYVI HÍREK 2025. FEBRUÁR

az anyakönyvi híreket a Polgármesteri Hivatal közli

Születések száma: 4

Golicza Sándor, született február 5-én, a Golicza Sándor és Lurcza Ilona szülők gyermeke

Mihály Patrik, született február 6-án, a Mihály Attila és Mihály Angella szülők gyermeke

Kelemen Szilárd, született február 16-án, a Kelemen Szilárd és Kelemen Enikő szülők gyermeke

Sata Bencze, született február 25-én, a Sata Róbert és Sata Éva szülők gyermeke

Házasságkötések száma: 1

Lázár László-Loránd és Koszti Mária

Őszinte részvétünket fejezzük ki a februárban elhunytak hozzátartozóinak:

Forgács Tiberius, született 1972-ben

Butoiu Magdolna, született 1959-ben

György Emőke: Március

Alvó természet ébredszik már,
Meleg odúból mókus kukucskál.
Medvemama is ébred álmából,
Nyuszikák figyelnek a bokorból.

Kinyílik a szép, fehér hóvirág,
Zölden rügyezik minden csupasz ág.
Ibolya kéklik már a mezőkön,
Tündér csücsül a báránnyelőkön.

A Nap sugara is melegebb már,
Nem kell dideregni a kis madár.
Völgybe rohan le a huncut patak,
Patakparton gyerekek játszanak...

Eladó Sópástyán az 525-ös számú bennvaló.
Írányár: 15000 euró. Telefon: 0741772502.

Eladó családi ház az 529-es házszámon,
Sóbástyán, Balázs András néven, 505 m² területen. Telefonszám: 0721868067.

Területet **vásárolnék** Lövétén a faluhoz minél közelebb! Valamint Kirulyban, Szelterszben, Vágásban (akár erdőt is). Tel.: 0752 546265.

Humor

Sítábor

Pistike hazaérkezik a sítáborból, és beszámol anyukájának az élményeiről:

- ...és mondtuk Jocónak, hogy nem ártana, ha minden reggel tiszta zoknit húzna fel...

- És hallgatott rátok? - kérdezi az anya.

- Igen, de a hét végére már nem ment fel a lábára a bakancs.

Régi arcok sárgult fényképeken

A képet beküldte Orbán Tihamér.

Az újságban megjelent cikkek tartalmáért a szerzők vállalják a felelősséget.
A szerkesztőség nem minden esetben ért egyet a cikkek tartalmával.

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Tódor Lóránd, tördelés és szerkesztés: András Kinga, korrektúra: Egyed Emilia

Munkatársak: András Mónika, Egyed Tünde, Györgylőrincz Ernő, Lázár Béla, Lázár László, Mag

Ottília, Mihály János, Pál Erzsébet, Szikszai Berta, Tódor Attila, Török Enikő

Támogatók: Lövete Község Helyi Tanácsa, Lövete Közbirtokossága, Lövetei Római Katolikus Plébánia

Elérhetősége: Lövete Községi Könyvtár, tel.: 0784-298853, e-mail: loveteikialto@gmail.com

